

— Кжде отиде учителтъ, бе? — запитахме, като бѣхме увѣрени, че той ще ни даде ключа на загадката.

— Не знаете ли? — каза той, — хаджи Енчо хвърлилъ петалата! Сега ще го ровятъ... Учителтъ ще казва слово... Той го писа досега, да го вземе дяволтъ, пустия хаджия, пукна отъ ядъ, че не го направиха пакъ епитропъ, продължаваше да бѣбри безсърдечно той, защото Хаджията често го гълчеше.

Въ първия мигъ всички останахме като гръмнати, като че ли нѣкой ни стисна съ клещи сърдцата... Но това бѣше само единъ мигъ... Подиръ малко двортъ екна отъ лудешки викове, гонения и борби...

Закопаха хаджи Енча въ гробищата на училищния дворъ. Сега разбрахъ азъ думитъ му, че ще ни дойде на гости и никога нѣма да си иде вече". Добриятъ дѣдо хаджия! Ковчегообразното дъсчено иконостасче съ кръстче на върха, което се издигна надъ гроба му, се виждаше презъ дървенитъ прѣчки на оградата. Ние виждахме всѣки день гроба му отъ прозорцитъ на нашето отдѣление; гробтъ сѣщо гледаше: — цѣлия широкъ дворъ, де-нощно шуртешката чешма и децата, които вилнѣха изъ двора.

Бедниятъ дѣдо хаджи, никой не можеше вече да му отнеме любимия постъ тука!

Ив. Вазовъ.]

